

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/444/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219014
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812219014.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Emílie Zimovej, sudkyne JUDr. Gabriely Janákovovej a sudkyne Mgr. Zuzany Holúbkovej v právnej veci navrhovateľa J., s.r.o., so sídlom J. XX, L., IČO 35 807 598, zastúpeného O. J., s.r.o., so sídlom D. 4, L., IČO 36 864 421, proti odporcovi R. K., zastúpená H. R. R. K., so sídlom B. X. XX, L., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 8C/178/2012 - 59, zo dňa 05. decembra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy 1502,59 Eur z titulu majetkovej škody a sumy 300,52 Eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, pretože tento nerozhodol o jeho žiadosti o udelenie poverenia v exekučnom konaní EX 906/2011 - povinný Z. F. v zákonom stanovenej lehote. Z pripojeného spisu sp.zn. 15Er/273/2011, EX/906/2011 - oprávnený J., s.r.o., povinný Z. F. mal súd za preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 07.02.2011. Dňa 16.03.2011 uznesením č.k.15 Er/273/2011-11 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky. Proti citovanému rozhodnutiu sa oprávnený neodvolal. Exekučné konanie bolo uznesením zo dňa 28.04.2011 č.k. 15 Er/273/2011-12 zastavené, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.05.2011. Z úradnej činnosti súdu bolo zistené, že v predmetnom exekučnom konaní oprávnený nepodal sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní, o čom svedčí úradný záznam zo 03.12.2013. Navrhovateľ si podaným návrhom uplatnil nárok na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu tamojšieho súdu, ktorý spočíva v tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému v exekučnom konaní sp.zn. 15Er /273/2011 súd rozhodol po uplynutí zákonom stanovenej doby. Právne vec posúdil podľa § 3 ods.1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 1,2, § 16 ods. 1, § 17 ods.1,2 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný. Navrhovateľ sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu vo vyššie uvedenom exekučnom konaní. Svoj nárok odvodzuje od toho, že v tejto veci bolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po zákonom stanovenej lehote. Vykonaným dokazovaním však bolo nepochybne preukázané, že tvrdenia navrhovateľa sa nezakladajú na pravde. V predmetnej exekučnej veci bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 07.02.2011 a tamojší súd o žiadosti rozhodol dňa 16.03.2011.

Exekučným titulom v danej veci bol rozsudok rozhodcovského súdu a podľa § 42 ods. 2 Exekučného poriadku. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010 do 31.5.2011 platila uvedená právna úprava s tým, že lehota na vydanie poverenia neplatila ak išlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. S účinnosťou od 01.06.2011 do citovaného ustanovenia bola zavedená len úprava ohľadom exekučných titulov podľa zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v platnom znení. Novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 144/2010 Z.z. teda s účinnosťou od 01.06.2010 vypustila zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi pokiaľ ide o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. V zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku platného do 31.5.2011 exekučným titulom sú i vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválených. V zmysle uvedenej jednoznačnej právnej úpravy po 01.06.2011 neexistovala v exekučnom konaní žiadna zákonná lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pokiaľ išlo o rozhodcovské rozsudky. Súd však zastával názor, že i pred 01.06.2011 sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, zodpovedala tomu aj argumentácia odvolacích súdov a nakoniec i dôvodové správy k horeuvedeným zákonom, ktoré novelizovali Exekučný poriadok. Podľa názoru súdu vychádzajúc z výslovného znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v ktoromkoľvek znení, prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Navyše z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (uvedené platilo aj pred 1. júnom 2010). K rozhodnutiu súdu v preskúmvanej exekučnej veci došlo približne po jednom mesiaci od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom v danej veci bol rozsudok rozhodcovského súdu, podľa § 42 ods. 2 Exekučného poriadku. Vzhľadom na povahu veci, na veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných navrhovateľom ako aj správanie navrhovateľa, ktorý predložil súdu nespôsobilý exekučný titul, súd vo veci konal plynule a rozhodol v primeranej lehote. V predmetnom exekučnom konaní k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia došlo výlučne z dôvodov na strane oprávneného. Skutočnosť, že oprávnený si dal „prisúdiť“ plnenie zo zmluvy o úvere rozhodcovskému súdu a teda pre neplatnú rozhodcovskú doložku predložil súdu nespôsobilý exekučný titul, túto skutočnosť nemôže teraz navrhovateľ využiť vo svoj prospech a tvrdiť, že keby súd zamietol jeho žiadosť o udelenie poverenia ihneď v 15-dňovej lehote, mohol uskutočniť kroky a nahradiť exekučný titul. Súd prvého stupňa konštatoval, že postup súdu zahrňujúci právne posúdenie veci, skutočnosť, že súd je oprávnený v exekučnom konaní preskúmať exekučný titul, na tento účel zistiť skutkový stav, vybrať, aplikovať zvolený právny predpis na skutkový stav, ktorý následne nájde výraz vo vydanom rozhodnutí, nemožno považovať za nesprávny úradný postup na účely zákona č. 514/2003 Z.z. a zodpovednosť štátu za takýto nesprávny úradný postup je vylúčená. Už vôbec neprichádza do úvahy zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože ani jedno rozhodnutie z tohto druhu nebolo zrušené pre nezákonnosť. Navrhovateľ sa však svojho práva na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia ani nedovoľáva. V zmysle uvedeného potom tvrdenia navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe súdu v uvedenej exekučnej veci nie sú opodstatnené a navrhovateľovi nemohla za žiadnych okolností vzniknúť tvrdená materiálna škoda, resp. nemateriálna ujma. Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nebol podaný dôvodne, a preto ho v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Odporca mal v konaní plný úspech, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania a tento nárok si v konaní aj uplatnil. Súd mu však náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že v konaní mu žiadne trovy nevznikli, keďže ich vznik žiadnym spôsobom neprekázal.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu

postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, pričom požiadal o zrušenie pojednávania riadne a včas. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom), neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočností, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Pokiaľ ide o majetkovú škodu, tak súdu prvého stupňa vyčítal, že ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode s tým, že navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku. Ďalej prejavil nespokojnosť s tým, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, keď sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne ospravedlňujúce dôvody. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a/ - f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní uplatňuje dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Odvolací súd preskúmaním zistil, že dôvody odvolania, uplatnené navrhovateľom nie sú dané.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný v prípade, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.

Za takúto vadu považuje navrhovateľ predovšetkým tú skutočnosť, že mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Zo spisu však vyplýva, že súd prvého stupňa určil termín pojednávania na 05.12.2013, a to dňa 08.10.2013, pričom predvolanie bolo doručené navrhovateľovi dňa 18.10.2013. Navrhovateľ sa na pojednávanie nedostavil, pričom svoju neúčast' neospravedlnil takým dôvodom, pre ktorý by bolo potrebné pojednávanie zrušiť, resp. odročiť.

Zo spisu ďalej vyplýva, že nadriadeným Krajským súdom v Trenčíne bolo už rozhodnuté o námietke zaujatosti sudkyne Okresného súdu Prievidza JUDr. E. R., a to uznesením č.k. 17NcC/13/2013-21 zo dňa 16. januára 2013. O tvrdení navrhovateľa, že v takýchto prípadoch rozhodoval výlučný sudca, už bolo rozhodnuté Najvyšším súdom vo viacerých rozhodnutiach, napr. v uznesení zo dňa 31. mája 2010 v konaní sp.zn. 3NcC/14/2010, z ktorého vyplynulo, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo a Najvyšší súd aj v konaní 3Cdo 102/2013 konštatoval, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2013. Navrhovateľ preto nežiadal o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov. Samotnú okolnosť, že navrhovateľ aj po rozhodnutí nadriadeného súdu o nezaujatosti vec prejednávajúceho sudcu považoval tohto za zaujatého a odmietal sa zúčastniť pojednávania, nemožno akceptovať ako dôvod pre odročenie pojednávania, pretože otázka zaujatosti sudcu bola vyriešená postupom stanoveným Občianskym súdnym poriadkom a nepredstavovala preto pre súd prvého stupňa prekážku pojednávania a vo veci.

K odňatiu možnosti konať pred súdom nedošlo ani v odvolaní namietaným neumožnením reagovať na vyjadrenie protistrany, oboznámiť sa s vykonanými dôkazmi, vyjadriť sa k dôkazom, navrhovať ďalšie dôkazy a všeobecne porušením práva na kontradiktórny proces. Súd prvého stupňa totiž nariadením pojednávania umožnil navrhovateľovi realizáciu viacerých práv, ktorých porušenie navrhovateľ namieta. Pokiaľ sa navrhovateľ pojednávania nezúčastnil bez toho, aby na jeho strane bol pre neúčast' daný dôležitý dôvod, nie je realizácia procesných práv navrhovateľa, ktorú umožňuje práve pojednávanie, pochybením súdu prvého stupňa, ale iba dôsledkom konania samotného navrhovateľa.

Vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania bolo súdu doručené dňa 16.05.2013. Neúčast'ou na pojednávaní sa navrhovateľ zbavil možnosti vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu.

Okrem toho nariadením pojednávania s riadnym poučením podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa vytvoril navrhovateľovi možnosť uplatniť právo na kontradiktórny proces v plnom rozsahu, a preto neobstoja jeho námietky uvádzané v odvolaní o tom, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam protistrany, k dôkazom a sám navrhovať dôkazy. Navrhovateľ bez náležite ospravedlniteľného dôvodu túto možnosť nevyužil, keď sa pojednávania nezúčastnil bez toho, aby mal na to preukázateľne dôležité dôvody. Pokiaľ za tejto situácie nenavhol pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania ďalšie dôkazy, ostali neskoršie dôkazné návrhy v odvolacom konaní prípustné iba za podmienok podľa § 205 písm. a/ ods. 1 O.s.p., ktoré však naplnené neboli. Pre vykonanie dôkazu znaleckým posudkom v odvolacom konaní, tak ako ho navrhoval navrhovateľ preto neboli splnené procesné podmienky.

Pokiaľ sa jedná o znalecký posudok na výšku škody, tak takýto dôkaz treba považovať za nadbytočný, pretože v prípade nepreukázania nesprávneho úradného postupu, ako jednej zo základných podmienok vzniku škody je otázka výšky škody bezpredmetná.

Navrhovateľ nedôvodne namieta porušenie svojich procesných práv v súvislosti s tým, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie, pričom nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Zrejme ušlo pozornosti navrhovateľa, že v danom prípade nešlo o takýto prípad, súd prvého stupňa

nerozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 115a O.s.p., ale riadne nariadil pojednávanie podľa § 114 O.s.p.

Rovnako po preskúmaní veci odvolací súd sa nestotožňuje s názorom navrhovateľa o tom, že by odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňalo požiadavky stanovené ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., najmä, že by súd prvého stupňa riadne nezdôvodnil, prečo rozhodnutie vydané so zisteným časovým odstupom od podania návrhu nepredstavuje nesprávny úradný postup, spočívajúci v zbytočných prietahoch v konaní.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku naopak vyplýva, že súd prvého stupňa sa veľmi podrobne zaoberal časovou následnosťou jednotlivých úkonov v exekučnej veci, kde bol oprávnený navrhovateľ (15Er/273/2011) a jeho zistenia zodpovedajú vykonaným dôkazom. Pokiaľ ide o konštatovanie prietahov, tak súd prvého stupňa podrobne vyložil, z akého dôvodu časové rozdiely medzi jednotlivými úkonmi exekučného súdu nemohol posudzovať ako prietahy a ako nesprávny úradný postup okresného súdu, s čím sa aj odvolací súd stotožňuje.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je daný v prípade, ak súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Z odvolania nie je zrejmé, o ktoré nevykonané dôkazy, ktoré by boli v priebehu prvostupňového konania navrhované a súdom prvého stupňa nevykonané, sa jedná, pričom zo spisu takýto dôkazný návrh navrhovateľa nevyplýva.

Dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. preto nemožno považovať za opodstatnený.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný v prípade nesprávnej aplikácie a výkladu právnej normy, prípadne použitia právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní konkrétne neuvádza, ktoré ustanovenie, najmä hmotnoprávneho predpisu, a to zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov malo byť súdom prvého stupňa nesprávne vyložené, prípadne aplikované. Odvolací súd v rámci svojej prieskumnej činnosti nezistil, že by súd prvého stupňa nesprávne vyložil príslušné ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, prípadne, že by na zistený skutkový stav ustanovenia tohto zákona nesprávne aplikoval.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zoberal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 133 - § 135 O.s.p. Odvolacím dôvodom podľa

citovaného ustanovenia teda možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je teda možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je ani dôvod na polemizovanie s jeho skutkovými závermi.

Z uvedených dôvodov boli vo vzťahu k navrhovateľom tvrdeným predpokladom vzniku uplatnených nárokov správne skutkové aj právne závery súdu prvého stupňa a vzhľadom na neexistenciu ním tvrdených predpokladov zodpovednosti za uplatnenú škodu a nemajetkovú ujmu bolo napadnuté rozhodnutie správne.

V odvolacom konaní bol tak úspešný odporca, ktorý by mal v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania, avšak v súvislosti s odvolacím konaním mu trovy nevznikli, a preto mu neboli priznané.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e o d v o l a n i e p r í p u s t n é .